

לקטס סיפורים שבהם היוותה צלע צדדית. בקמתה התמירה, בשימולתיה המסוגנות ובמבטיה הכהולים היורים ברכים. בסך הכל, לדבריה, "גילום נצרת-החלומות ה' ממוצעת של הגיבור הגברי".

אומנם, לעדותה, משיכה מינית היא חלק בלתי-נפרד מן המיקצוע. אילולא היו פול גיומן או רוברט דרפורד סמלים מיי-ניים בעיני הקהל, קשה להניח שהיו זוכים באותה הצלחה. אכן, שינוי רציני באורח המחשבה של אשה שבשוודיה לא העזה כלל להשוב על קאריירה של שחקנית-קולנוע, משום ש"רק שחקניות גדולות באמת זוכות בתפקידים ראשיים".

מראה יותר מתוחכם. התעשייה ה' אמריקאית שונה בטיבה, מסתבר, ומוד, שהשתלמה קצת במשחק, מתחילה כבר לפתח אישיות-בד מוגדרת, של נצרה מפוכי ות בעלת רצון עז, עצמאית ובלתי-חלויית. בתור שכו היא אפילו הצליחה לטחוט מחברה-למשחק בסירטה האחרון, פיטר פונדה, ביטוי של התפעלות.

למרות שבהחלה היא קצת חוששת ש"חציגוניה הוותרת תקשה עליה, אין ספק שיש בה משהו. כבמשהו, יהיה מחתים אר' תה מיד על תפקיד ראשי, טוען פונדה, שהופק בזמנו את אדם בעיקבות גורלו.

כיום עסוקה מוד בהבלטת עצמות-הלחיים שלה, "המעניקות את מראה יותר מתוחכם מכפי שאני באמת." ובחפוש תפקידים ש' ידרשו קצת יותר מזוהר גיוניה. בקצתה היא שואפת להגיע ליום שבו לא יאמרו לה עוד, על בימות הצילומים: "תהיי יפה ו' שתתקי".

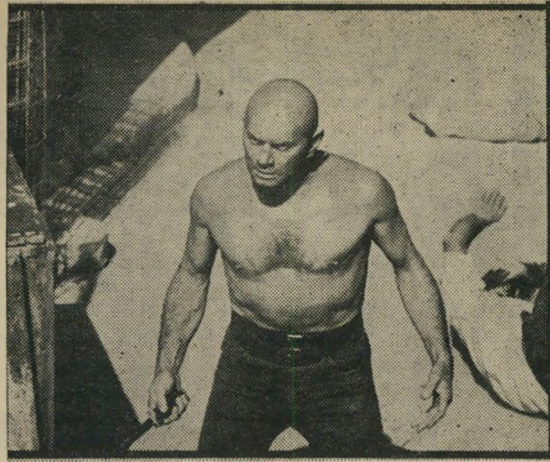
שכונות העתיד

בניו-יורק

העיר האסורה (דרייב-אין, תל-אביב, ארצות-הברית) — ערכו של כל סיפור מדע-בידיוני, באשר הוא, נמדד בכמה תכונות: ראשית, באיזו מידה עולם העתיד שהוא מתאר מעוגן ומתווה המשך הגיוני לעולם שבו חיים; שנית, עד כמה מתקבלים כל מרכיבי עולם-העתיד הזה על הדעת, ונובעים הגיונית זה מזה; שלישית, מהן ההשלכות המיידיות שיש לעתיד דימוני כזה על ההווה שבו חיים. כי בסופו של דבר, כל סיפור מדע-בידיוני אינו אלא משל, שליח בווהו.

העיר האסורה הוא סרט שממלא אחר התנאים הללו רק בחלקם. הוא יוצא מן ההנחה שבשנות האלפיים תתדלדל אוכלוסיית העולם, כתוצאה ממגפות, שואה אטומית והר' עלת מקורות-מזון. עד כאן, הנחה אפשרית. ההמשך, אורח-החיים של מתי-המעט שנותרו בחיים, המחולקים לכנופיות שנלחמות זו בזו באכזריות נוראה, והבשורה שצריכה להי' שלח דרך מחילות רכבת התחתית הניו-יורקית אל אי מבודד ומרוחק (הבשורה היא זרעי ירקות שאינם גדלים עוד בעיר), כל אלה משכנעים פחות.

למען האמת, נוח הרבה יותר לראות את הסרט כהמשך למעללי הקארטה והקונג'פו, שבהם התמחו הבמאי רו' ברט קלאוז והמפיקים וינטראוב והלר (שהיו אחראים בצוותא לדראקון של ברוס לין). ואומנם, הסרט נראה

יול ברינר — הלוחם האגדי

כחורה, בתוך תיפאורה של ניו-יורק חרבה, על סיפור הלוחם האגדי (כאן, יול ברינר) שבא להושיע את החלשים ואיש אינו מטיל ספק ביכולתו להצליח. לכן, הקרבות המבוזי-מים כימעט כבאלט ותיפאורות הסרט, הם העיקרי. אבל אף אחד משני המרכיבים הללו אינו מבריק דיו כדי להס' תיר את החלל הרעיוני שמאחריו.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: שלום לך יקירתי, מילחמה ואהבה, סרט מתוק, שוער-הלילה, בושם נשים.
ירושלים: אמריקאי בפריס, העונקן, מיטשקי בילוש.
חיפה: אידי אמין דאדא, מילחמה ו' אהבה, בושם נשים.

תל-אביב

*** **סרט מתוק** (פריס, צרפת) — ביטוי מדהים, חזותית, לאכזבתו של הבמאי היוגוסלבי דושאן (מיטתרי) ה' אורגניזם) מאקאבייז מן הקומוניזם והקאפי' טליום גסיחה. רק למי שהולך לקולנוע כדי לחשוב.

*** **צמד בכותרות** (אלנבי, אר' צות-הברית) — שני בדרנים ישישים חוז' רים להופיע בצוותא. אחרי 11 שנים, ב' תוכנית-טלוויזיה משותפת. בדיחות תוצרת גיל סיימון ומישחק שנון של ואלטר מתאו וגורג' ברנס.

*** **הייל בכחול** (סיימה 1, ארצות-הברית) — הקבנה חוזרת לסירטו של לאלף גלסון, המאשים את האמריקאים בסייגון בוטה והד' משמע בחיסול אכזרי של אדומי' העור. עם קאנדים בג'ון ודונאלד פלונס.
*** **בושם נשים** (מוגרבי, איטליה) — ויטוריו גאסמן באחד מתפקידיו הגדור' לים, כסרן עיוור היוצא למסע מצפון איט' ליה לדרומה. הבמאי דינו רינו יורה ניצור' צות בכל סצינה, במחצית הראשונה של הסרט, אחר-כך גולש קצת אל המלודרמה, וחבל.

ירושלים

*** **העוקץ** (סמדר, ארצות-הברית) — מי שטרם ראה את מיטשקי האהבה של פול גיומן ורוברט דרפורד, ב' להיטהפשע הבידורי ששבר שיאי קופות לפני שנה, כראי שימחר יוחזה בו עתה, כי קשה למצוא מלאכת-מחשבת מיסחרית מוצלחת וחלקלקה מזו.

*** **מיטשקי בידוש** (ירושלים, ארצות-הברית) — עיבוד של מחזה-בשניים לקולנוע, המנצל בצורה מירבית את אפי' שריות המצלמה והעריכה. לורנס אוליבייה ומייקל קיין מגסים לחסל זה את זה, ב' הדרכתה המחוכמת של ג'ז מנקייביץ'.

*** **אמריקאי בפריס** (מיטשקי, ארצות-הברית) — מן הסרטים המוסיקליים הגדולים ביותר שהופקו בתולדות, מיוזג מוצלח של בימוי אלגנטי (וינסנט מילי) כוריאוגרפיה תוססת (ג'ון קלי), ריקוד רענן ומרהיב (קלי ולסלי קארון), ומעל לכל, המוסיקה של ג'ורג' גרשווין.

חיפה

*** **אידי אמין דאדא** (אורלי, צרפת) — סרט תיעודי על המהגרי האפ' ריקאי, שהוא ספק גורילאן שזה-עתה ירדה מן העצים. ספק מנהיג אידיאלי לעולם ה' שלישי. הבמאי ברבטי-שרדר, בפיחחות רבה, משאיר את המסקנה הסופית לצופים באלם.

גאון של

הטעם הרע

ליסטומאניה (תכלת, תל-אביב, אנגליה) — צריך, כנראה להיות גאון מסוג מוסיים כדי לדחוס כל-

כך הרבה טעם רע בסרט אחד. שכן אין ספק שיוצר רגיל, אף אם התאמץ והתכוון לכך מראש, לא יכול היה להגיע להישגו המופלאים של קן ראסל בסרט זה.

ראסל, שהיה פעם ביוגראף מופלא של מלחינים, בטל-וויזיה הבריטית, הסיר מעליו כל רסן מאז הגיע למסך הגדול. צייקובסקי, הפך תחת ידיו מופרע עם בעיות מין, שכתב דרך אנג' גם מוסיקה. מאהלר (בסרט שלא הוצג בארץ), היה יהודי משומד עם בעיות מין שכתב, דרך אנג', גם מוסיקה. ועכשיו, פראנץ ליסט צועד גם הוא בסך. ליסט הפך מהגר הונגרי הסובל מהפרעות מיניות, אלילי-נוער שכותב לעיתים גם מוסיקה. במיצעד הביוגראפיות הקולי-נועיות הללו, הולכת התמונה ומתעוותת. ואם אצל צ'יני קובסקי אפשר היה עדיין להאזין למוסיקה שלו, כל מה שמציע ראסל בסירטו החדש, של ליסט, הוא עיבודי פופ המצטיינים בתכונה אחת: כמות הרעש שהם מקימים.

אשר לפראנץ ליסט, שינוח על מישכבו בשלום. אפילו אותם חסידים מועטים של ראסל המוכנים עדיין להתפעל מן העובדה שיש לו כישרון להעמיד דברים ציבעוניים לפני המצלמה הייבים הפעם להודות שזה איננו סרט על ליסט. כי האיש שהיה גדול פסנתרני המאה הקודמת, מהפכן בתזמור, ואולי חשוב מכל, תמך ועודד סידרה שלמה של מלחינים חשובים ממנו, איש זה הפך קאריקטורה,

פול ניקולאס — ואגנר הערפד

מעין אבי אבותיו של מיק ג'אגר, מוקף עירומות-למחצה, ונלחם בערפד מוצץ-הדם ריכארד ואגנר, ההופך מול העי' ניים למיפלצת פראנקשטיינית נושאת צלב-קרס.

וכל זה, בסייגון של סידרה מצויירת חולנית, פרי-עטו של מי שנותר עם מאניירות של אוואנגארד ומשתוקק לומר דברים חשובים. אך כל מה שנפלט מגרונו הוא נחירה צורמנית, מוסויות בתיפאורות צבעוניות ופולחנים ברבריים.

נווניטין ללא

כיסוי

זר בחלון האחורי (דקל, תל-אביב, צרפת) — כל הנתונים ב' סרט זה מבטיחים — חלל מן הב' מאי רנה (מיטשקים אסורים) קלמן, דרך התסריטאים מארק פפלו ופיטר וולן (שעבדו עם אנטוניוני על זהות גוובה), וכלה במריה שניידר מן הטאנגו האחרון בפריס וסידי רום מהו של פולנסקי.

ולמרות הכל, אין זה אלא סרט-מתח ביוני ביותר, מן הסוג הנוצר בזמן האחרון באיטליה בכמויות גדולות למדי (הסרט כולו צולם ברומא). מעשה בכוכבנית שמאהבה ה' מיליונר מואס בה. היא בורחת מביתו, נופלת קורבן לתאונת דרכים שבה היא נפגעת קשה, וכאשר היא מתאוששת היא נוטלת חלק, מתוך רצון לנקום, בחטיפת בני-החידו של המאהב-לשעבר. תוך כך היא מסבכת את חברתה-לחדר, שהיא שמרטפית מיקצועית ופסלת בשעות הפנאי.

כל זה אינו מחפה על תסריט דליל למדי, על עריכה לא מסודרת אשר מפרטת לעיתים כל פרט ופרט בהי' פתחות של תקרית, ולעיתים מדלגת על תקריות שלמות בסייגון מודרני לחלוטין.

מה שגותר הוא תעלומת מתח, עם סיום פחות או יותר

מריה שניידר — השמר-טפת החוטפת

מפתיע, עם כמה ריגועי-הומור וכמה חיציל-לעג המופנים לעבר מוסר-העבודה האיטלקי, בעיקר במיסגרת המיטשקה.